

Geen weg terug

Lindsay Eveleen

Copyright ©2023 Lindsay Eveleen

ISBN: 97 8940 219 3374

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,

Internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alice wilde net op gaan staan, toen Patrick de kamer in kwam met de telefoon in zijn hand.

‘Je vader wil je spreken,’ zei hij met zijn vertrouwde timbre. Een stem die ze uit duizenden zou herkennen.

Ze stond op, liep naar hem toe, pakte de telefoon en zei. ‘Hallo, pap.’

‘Alice, wanneer denken jullie naar huis te komen?’ vroeg haar vader met een donkere stem.

Wat had ze haar vader gemist.

‘Zodra Patrick hier klaar is. Hij heeft zijn baas beloofd de begroting nog eens goed te zullen doornemen.’

‘En zijn jullie van plan hier te blijven, of gaan jullie na een tijdje weer terug naar Amerika?’

Alice draaide zich een halve slag om, keek de kamer rond waarin een boekenkast en een klein, mahonie bureau stonden. Een ingelijste foto van haar eenjarige zoontje had ze op een plank staan. Hier in dit huis had ze een thuisgevoel gecreëerd, dat thuis dat eigenlijk aan de andere kant van de wereld lag. Maar voorlopig was San Francisco die plek. Ze richtte haar blik op Patrick die bij het grote raam stond en naar buiten staarde. En terwijl ze naar hem keek, realiseerde ze zich opeens hoeveel geluk ze had gehad. Ze leefde nog, maar haar moeder niet meer, en ook die twee meisjes moesten eraan geloven. Maar dat was het verleden, haar vader was nu aan de telefoon en hij wilde graag dat zij en Patrick thuiskwamen.

‘Ben je momenteel met iets nieuws bezig?’

‘Ja. Een meisje van zes is twee jaar geleden plotseling van de aardbodem verdwenen. Haar lichaam is een paar maanden geleden in een vuilniscontainer gevonden. De politie heeft een onderzoek ingesteld, maar is tot nu toe niet verder gekomen. De moordenaar loopt nog steeds vrij rond. En dus hebben haar ouders mij om hulp gevraagd.’

Hij zweeg even. ‘Het bewijsmateriaal is allang uitgewist, dat weet iedereen, dus wordt het een moeilijke zaak. Maar Patrick is goed in oplossingen bedenken en daarom heb ik hem daarnet gevraagd of hij mij wil assisteren bij het onderzoek. Maar dan moeten jullie wel hiernaartoe komen.’

‘Ja natuurlijk.’

‘Even over wat anders. Je neef Tommy heeft me gisteravond gebeld. Hij wil je graag spreken.’

Tommy? Hoe lang was het geleden dat ze hem voor het laatst had gesproken? Hij beloofde toen wat dieper in de familiegeschiedenis te zullen duiken, en over haar grootmoeder was meer onderzoek nodig. Maar ze was het gesprek al lang weer vergeten. Ze had ook zoveel aan haar hoofd. Het manuscript waar ze nog steeds hard aan werkte, haar zoontje dat haar volledige aandacht opeiste, en Patrick die zich daardoor een beetje in de steek gelaten voelde.

‘Heeft hij nog wat gezegd? Over de familie of zo?’

‘Daar wil hij het persoonlijk me je over hebben. Kom maar gauw terug, okay?’

‘Doe de groeten aan Maggie van ons. Patrick heeft het hier reuze naar zijn zin. Ik trouwens ook. En je zuster is dol op onze zoon. Ze komt vanavond weer oppassen, Patrick en ik gaan uiteten. Ik ben bijna klaar met het verhaal. Hoewel ik het in fictievorm heb geschreven, heb ik me aan de feiten gehouden. Zo heb ik de gebeurtenissen van mij af weten te schrijven.’

‘Ook prima. Dat je ermee bezig bent is al een hele prestatie. Ik ben echt trots op je.’

‘Ga je het manuscript voor mij redigeren?’

‘Natuurlijk. Komen jullie maar gauw terug.’

‘Dat beloof ik.’

Een

Vijf jaar eerder.

‘Pap—’

Alice stond in de deuropening van haar moeders vroegere werkkamer en waarin ze kinderen ontving die dringend bijles nodig hadden. Nu had haar vader er zijn antieke bureau staan, en tegen de wand stond een boekenkast met op een plank een ingelijste foto van haar moeder. Terwijl ze naar haar vader keek, met zijn blik op het dossier gericht, schoten allerlei gedachten door haar heen. Ze had hier vaak op de drempel gestaan en naar haar vader gestaard. Hij had toen nooit tijd gehad om leuke dingen met haar te doen. Dat deed haar moeder gelukkig wel. Ze nam haar dan mee naar het strand, en ze maakten een lange wandeling en aten daarna *fish and chips* bij een viskraam. Alice kreeg een brok in haar keel toen ze aan haar moeder dacht.

Sam keek op. ‘Wat is er?’

Het viel Alice op hoe grijs zijn haar was geworden. Hij was gewoon ouder geworden, zonder dat ze het besepte. ‘Ik wil mijn studie voor een paar maanden onderbreken. Misschien kan ik je wel bij je bezigheden helpen.’

Sam trok een gezicht. ‘Onderbreken? Wanneer heb je dat besloten?’

Ze haalde haar schouders op.

Sam legde de pen neer. ‘Je denkt nog steeds aan je moeder, hè?’

Alice kreeg tranen in de ogen. Ze was veertien jaar oud, toen haar vader haar het slechte nieuws vertelde. Hoe lang

moest ze nog rouwen voor ze eindelijk met haar leven verder kon? Kon ze er maar met iemand over praten, iemand die haar daadwerkelijk bij het rouwproces kon helpen. Sam praatte nooit over Agnes' dood. 'Possum, ook ik denk nog steeds aan je moeder.' Meer zei hij niet.

Alice veegde haar tranen weg aan de mouw van haar denim jasje. 'Ja. En daarom wil ik mijn studie voor een tijdje onderbreken, wat anders gaan doen. Als ik op de campus ben, denk ik aan mam. Waarom, dat weet ik niet. Misschien kan ik dan wat voor jou doen. Ik ben wel geen detective, maar ik kan wel het een en ander voor je uitzoeken.'

Sam zuchtte. 'En wat zou je voor mij willen uitzoeken? Of wil je me soms helpen bij mijn nieuwe opdracht?' Hij zei even niets. 'Maar je moet wel college blijven volgen.'

Haar ogen lichtten op. 'Opdracht?'

'Ja. De politie heeft twee weken geleden het dode lichaam van een zestienjarig meisje in een van de toiletten in Kings Park gevonden. Ze zat op Swan View Senior High School.' Sam zuchtte diep. 'De politie denkt dat ze zelf haar polsen heeft doorgesneden met een scheermesje dat ze op de grond naast haar hebben gevonden, maar haar ouders denken daar heel anders over. Ze vertelden me dat ze een vrolijk meisje was, en toen opeens veranderde in een zwijgzaam kind. Haar ouders vroegen haar wat eraan scheelde, maar ze deed haar mond niet open. Het leek wel alsof ze ergens bang voor was. De politie heeft op de plaats delict naar hand- en voetafdrukken gekeken, maar ze hebben niets gevonden.'

'In Kings Park? Waar mam werd gevonden?'

Sam knikte, en hij trok daarbij een droevig gezicht.

'Kun je me wat over het meisje vertellen?'

'Ze was een mooi meisje, zeiden haar ouders. Ze had lang, donkerblond haar en was slank. Op school haalde ze mooie

cijfers en ze wilde later actrice worden, op toneel staan of film actrice worden.'

Zestien jaar oud? dacht Alice. Op die leeftijd dachten de meeste tieners niet aan doodgaan, maar aan plezier maken. Zo was zij ook geweest toen zij die leeftijd had. En ze had twee vriendinnen die ze vanaf de lagere school kende. Helaas was Cathy vier jaar geleden naar Engeland vertrokken om in Glasgow biomedische wetenschappen te gaan studeren. Nu had ze enkel Selena nog. Maar die ging binnenkort naar London, om daar in een groot ziekenhuis als verpleegster te werken.

'Hebben haar ouders je om hulp gevraagd, omdat ze de politie niet vertrouwden?'

'Ja.'

'Ik kan je best bij het onderzoek helpen. Als ik nou naar die school zou gaan en met de leerlingen daar zou gaan praten? Ze had vast wel vriendinnetjes met wie ze haar geheimen deelde.'

'Denk er eerst maar goed over na.' Sam keek in het vermoeide gezicht van zijn dochter. 'Ga naar bed, Alice. Je ziet er moe uit.'

Ze keek op haar horloge. 'Maar het is pas tien uur,' sputterde ze tegen.

'Nee, geen gemaar.'

Ze zuchtte. 'Goed dan. Welterusten, pap.'

Maar toen ze op bed lag, kon ze de slaap niet vatten. Ze lag alsmaar te malen, dacht aan haar moeder en hilde bittere tranen. Omdat ze niet kon slapen, ging ze op de rand van het bed zitten. Dacht aan het verleden. Toen hilde ze ook bijna elke nacht bittere tranen. Tien jaar geleden, vertelde haar vader haar het verschrikkelijke nieuws. Ze dacht dat hij een grap maakte. Dus besloot ze die avond op de bank in de huiskamer rustig op haar moeder te wachten. Maar toen het negen uur werd, was haar moeder er nog steeds niet. Alice besloot wat

langer te wachten. Tegen elfen was haar moeder er nog steeds niet. Toen kwam haar vader de kamer in en gebood haar naar bed te gaan. Dus liep ze naar boven, trok haar nachtpon aan, stapte in bed, maar het wilde maar niet lukken. Ze lag alsmaar te malen, net als nu, en toen ze eindelijk in dromenland belandde, droomde ze over haar moeder tegen haar zeggen: ‘Het spijt me, m’n schatje.’

Elke dag haastte Alice zich van school naar huis. Dan zat ze in de huiskamer op haar moeder te wachten. En wanneer ze geritsel bij de voordeur hoorde, vloog ze de gang in en zag de post op de deurmat liggen. Het was niet haar moeder. Het was maar de postbode die brieven door de brievenbus schoof. Een ander keer zag ze in plaats van haar moeder, haar vader in de gang lopen. Tenslotte beseft ze dat haar moeder nooit meer thuis zou komen. En hilde ze bittere tranen. Urenlang zat ze in de huiskamer naar haar moeders portret op het dressoir te staren. Ze herinnerde zich nog goed dat ze op die bewuste morgen, voor haar moeder het huis uitging, nog fikse ruzie met haar had gemaakt. Over een concert dat John Farnham die avond in de stad zou geven en waar ze samen met haar vriendinnetjes naartoe wilde gaan. Haar moeder zei echter dat ze daar te jong voor was, waarop ze vreselijk kwaad werd en met haar voet op de grond had gestampt, waarna ze de trap op was gerend, haar kamer in. Had ze maar nooit ruzie met haar moeder gemaakt, dan was ze nu nog in leven.

Ze liet vaak naar de achtertuin, en staarde dan naar de witte bloemen die haar moeder in de grond had gestoken, en vond er troost. Alsof haar moeder daar nog steeds met de plantjes bezig was. Soms meende ze haar stem te horen. ‘Possum, wees niet zo bedroefd, ik ben er nog steeds, hoor.’ Of ze voelde een zuchtje wind op haar wang. Dat was natuurlijk niet mogelijk, want haar moeder was dood, en ze zat nu in de hemel.

Elke dag droomde ze over haar moeder. En in die droom zag ze haar moeder op een bankje in Kings Park zitten. Toen kwam er een man naar haar toe. Hij was groot en breed in de

schouders, alleen kon ze zijn gezicht niet zien. Hij ging naast haar moeder zitten en sprak geanimeerd met haar. Even later stonden ze op, liepen samen naar het struikgewas en kort daarop hoorde Alice haar moeders gegil. En werd het stil, doodstil. Die droom kwam telkens terug, zelfs nu, zoveel jaren later, droomde ze nog steeds over haar moeder en haar krijsende gegil.

Toen viel ze uiteindelijk in slaap.

De volgende morgen werd ze vroeg wakker, kleepte zich aan, liep dan naar beneden, de keuken in en schoof aan tafel.

‘Morgen, pap.’

Sam was het ontbijt aan het klaarmaken, iets wat hij zelden deed. Hij keerde zich om. ‘Heb je honger?’

Alice knikte van ja. ‘Ik heb vannacht weer over mam gedroomd. Ze zat in het Park op een bankje en sprak met een man. Kort daarop hoorde ik haar gegil. Die droom komt telkens terug.’

‘Ach, het is maar een droom,’ zei Sam, terwijl hij de gebakken eieren op een bord liet glijden, de pan op het fornuis terugzette en ging zitten.

‘Je moeder was iemand die graag met iedereen een praatje maakte. En ze vertrouwde mensen die ze feitelijk niet moet vertrouwen.’

‘Dat weet ik. Maar toch. Ik moet nu toch echt iets ondernemen. Anders kan ik niet verder met mijn leven. Misschien vind ik op de plaats delict wel een of ander aanwijzing.’ Ze zuchtte diep. ‘Ach, ik weet het niet.’

‘De politie heeft toen op de plaats delict niets kunnen vinden,’ zei Sam terwijl hij van zijn bord at. ‘Althans, dat beweerden zij. Het had kort daarop flink geregend, zeiden ze. Dus hadden ze geen voet- of vingerafdrukken kunnen vinden. Volgens mij hebben ze niet hun best gedaan. Het ergste vind ik dat ik me niet met het onderzoek mocht bemoeien. Ze

dreigden me zelfs, ik bedoel inspecteur Dericks, in de gevangenis te stoppen als ik dat wel deed. Maar we zijn inmiddels tien jaar verder en ik mag nu gerust een onderzoek beginnen.'

Alice keek naar haar vaders gezicht. Hij keek vroeger altijd vrolijk, maar na de dood van zijn vrouw kon er geen lachje meer af. Kon ze hem maar bij het onderzoek helpen. Ze had er alles voorover om weer een glimlach op zijn gezicht te zien.

Alice kreeg een idee. 'Ik kan in het Park wat rondkijken. Misschien vind ik wel iets bruikbaars.'

Sam legde zijn vork neer. 'Je zult college mislopen.' Hij zweeg even. 'Alle sporen waren door de regen helemaal uitgewist, of misschien wel door de moordenaar zelf. Je zult er echt niets meer vinden.'

Hij had gelijk, dacht Alice. Ze was echter niet op zoek naar bewijsmateriaal, ze wilde de plaats delict met eigen ogen zien.

'Ik heb die plek jarenlang gemeden. Ik moet er nu echt een kijkje gaan nemen, al is het alleen maar voor mijn gemoedsrust. En ik beloof je college te blijven volgen.' Vlug at ze haar ontbijt op en stond op. 'Ik moet gaan.'

Op het station stapte ze de trein in, die in het centrum stopte en stapte uit. Ze besloot verder naar het Park te lopen, want het was een mooie, zonnige dag. Ze zette stevige passen, maar hoe dichterbij het Park kwam, hoe langzamer ze begon te lopen. Wilde ze wel echt zien waar haar moeder haar laatste minuten had doorgebracht? ging het door haar heen. Zou ze nu echt dat bewijsmateriaal vinden? Die kans was zeer klein, beseftte ze, maar ze moest nu eenmaal weten of de plek die ze in haar droom had gezien, klopte. Ze kwam een koffietent tegen en besloot eerst een cappuccino te halen. In de rij voor de balie besloot ze: nu of nooit. En met een volle beker cappuccino-to-go klom ze de steile weg op richting het Park, en liep het pad af waarlangs grote bomen stonden. Ze passeerde de toiletten en herinnerde zich haar vaders woorden.

Er was daar een meisje dood aangetroffen. Alice liep naar binnen. Op de vloer voor een toiletdeur zag ze een grote, donkerbruine vlek. Opgedroogd bloed. Ze snoof een weë geur op, voelde zich misselijk worden en liep vlug naar buiten, liep tot aan *the oriental lake*. Zonder dat ze het in de gaten had, was ze de botanische tuin ingelopen waar zich *the Pioneer Women's Memorial* bevond. Margret Pierce, wist Alice, was de eerste vrouwelijke beeldhouwer die in West-Australië als zodanig werkzaam was. Het beeld stelde een moeder met kind in haar armen voor. Het stond midden in het water, omringd door vijf stenen en een drietal fonteinen, het pronkstuk van *The Water Garden*.

Ze zag een bankje, liep vlug ernaartoe, ging zitten en keek om zich heen. Mannen in overall waren ijverig aan het werk. Sommige toeristen maakten foto's. Ze vroeg zich af of haar moeder hier ook op dit bankje had gezeten en de natuur, de lucht, die vandaag zo helderblauw zag, de bomen, mensen, planten en dieren, al deze elementen ook in zich had opgenomen. Haar moeder had haar ooit verteld dat alles met elkaar verbonden was. En ook zij ervoer de natuur als de schepper van alles om haar heen. Ze keek naar het meer en zag de drie kleine fonteinen water de lucht in spuiten.

Haar moeder vertelde haar eens dat ze de dochter was van ene Han en nog iets, herinnerde Alice zich. Ze had de naam niet onthouden, want kort daarop was haar moeder overleden en was ze de achternaam totaal vergeten. De naam van haar oma, Ettie Ingram, had ze wel onthouden, omdat die haar moeders moeder was. Ook had haar moeder haar wat over haar leven verteld. Ze was twaalf toen Ettie plotseling stierf. Haar vader besloot haar naar Perth te sturen om bij een echtpaar zonder kinderen, met wie hij bevriend was, te gaan wonen, zodat zij daar een opleiding kon volgen. Want zo kon ze haar leven verbeteren en had ze een grotere kans om wat van haar leven te maken.

Alice dacht nog steeds aan haar moeder, toen er plotseling een jongeman naast haar ging zitten. Ze keek hem met een schuin oog aan. Hij had een knap, gebruind gezicht en was ietwat aan de magere kant. Zijn donkere haar krulde wat op in zijn nek. Hij droeg een bruin, leren jack, een zwarte pantalon en bruine schoenen. Het jack scheen van goede kwaliteit, evenals de schoenen. Hij zag er een beetje eenzaam uit, of dat dacht ze.

Hij draaide zijn hoofd, keek haar aan en begon te praten. 'Mooie dag, hè.'

Alice schudde haar hoofd. 'Jazeker.'

'Vind je het erg als ik naast je ga zitten?'

Alice schudde haar hoofd weer. 'Nee, hoor.'

Nu keek hij om zich heen. 'De lucht was vanmorgen zo blauw---ik kon de verleiding niet weerstaan om naar het Park te gaan.'

Daar was Alice het helemaal met hem eens. 'Ja, hè. Het is hier prachtig. Dat vinden veel mensen ook. Kijk maar om je heen. Toeristen uit alle windstreken komen hiernaartoe om mooie plaatjes te schieten.'

Hij keek haar weer aan. 'Waarom zit jij hier eigenlijk?'

'Waarom vraag je dat?'

'Sorry. Ik ben gewoon nieuwsgierig.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik geniet van de natuur.'

'Ben ik nu in *the Women's Memorial*? Ik kom net van de *Reflection section*.'

Alice knikte van ja, zei niets.

'Die drie fonteinën in het meer zijn toch door Margret Pierce ontworpen?'

‘Ja. Ze was de eerste Australische beeldhouwster. In welk jaar dat was, weet ik niet.’

‘O. Ze was dus feministe. Ben jij dat ook?’

Waarom vraagt hij dat? dacht Alice. ‘Ik ben voor gelijke rechten.’

‘Hm.’ Hij zei een hele tijd niets.

Ze stond op en maakte aanstalten om weg te gaan, maar toen zei hij opeens: ‘Ik studeer rechten aan de universiteit in Fremantle. Mijn vader is advocaat. Hij wil dat ik hem opvolg, maar dat gaat niet gebeuren. En jij? Wat doe je voor de kost?’

Die laatste woorden hadden geklonken alsof ze een alledaags meisje was, een meisje dat de kost verdiende met bloemen verkopen. Het kwam gewoon niet bij hem op dat ook zij studeerde.

Ze ging weer zitten. ‘Ik studeer literatuur aan de universiteit en ik volg ook de opleiding kunsteducatie. Na mijn examen zal ik misschien les gaan geven. Of misschien ook niet. Misschien word ik wel kunstenaar, maar mijn vader wil eigenlijk dat ik voor de klas ga staan.’

‘O ja?’ Hij trok daarbij zijn wenkbrauwen op. ‘Je wilt kunstenaar worden?’

‘Ja. Waarom niet? Ik hoop binnenkort mijn examen te doen.’

Er verscheen een glimlach op zijn knappe gezicht. ‘Dus je weet nog niet wat je later wilt worden? Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Vierentwintig.’ Ze vroeg zich af wat die jongeman van haar wilde. Als het om een praatje ging had ze daar bezwaar tegen.

‘Ik heb een tijdje in Amerika gewoond,’ ging Alice verder. ‘Eigenlijk wilde ik daar blijven, maar ik miste mijn vader en ben daarom teruggegaan.’

‘En ik in Tasmanië,’ liet de jongeman haar weten.

Alice keek op haar horloge en stond weer op. ‘Ik moet nu echt gaan.’

‘Zullen we opnieuw beginnen?’ zei hij met een rood hoofd. ‘Ik heet Patrick Swanson. En hoe heet jij?’

Ze aarzelde. ‘Alice Gurley.’

Ze begon te lopen, maar toen hoorde ze hem zeggen: ‘Hé, wacht eens even. Wanneer zie ik je weer?’

Ze draaide zich om, staarde naar zijn mond, keek in de vriendelijke ogen en dacht: ach, hij was geen kwaai ziel. Hij was gewoon een arrogante jongeman met een vriendelijke uitstraling.

Hij herhaalde zijn woorden. ‘Wanneer zie ik je weer?’

Weer aarzelde Alice. ‘Volgende week --- of misschien ook niet. Dag.’

Ze begon vlug verder te lopen en hoorde hem haar naroeven: ‘Ik ben hier a.s. donderdagmorgen, dezelfde tijd en op hetzelfde bankje.’

Ze liep verder, en dacht aan zijn laatste woorden. Hij wilde haar nog eens spreken. Dat kon geen kwaad. Maar nu moest ze zich haasten voor ze de collegezaal niet meer in kon komen.

Twée

Alice haastte zich de trap op, richting de zaal, en kon nog net naar binnen glippen. Naar adem happend nam ze plaats, pakte pen en notitieblok, wierp een blik naar beneden, zag de professor omhoog kijken, zag haar even met haar ogen knippen en haar hoofd schudden. Het kon Alice niets schelen, ze was op tijd gekomen.

De professor schraapte haar keel. 'Mijn collega is momenteel met ziekteverlof. Dus zal ik het stokje voorlopig van hem overnemen en zijn onderwerpen bespreken.'

Hoewel de professor niet thuis was in de schilderkunst, noemde ze toch de groten der aarde: Picasso, Matisse, Toulouse-Lautrec, en noemde zelfs de naam van Shane Pickett, een Aboriginal kunstenaar. Alice zuchtte diep. De man had een groot talent. Elk schilderij dat van zijn hand kwam was uniek en bijzonder mooi. Maar zij had niet genoeg talent, niet genoeg fantasie, om zoiets moois te creëren. Er zat niets anders op; ze zou na haar examen voor de klas moeten staan.

Na de lezing wenkte professor Hogg haar.

Alice stond op en liep de trap af.

'Alice, wat voor smoes heb je om de zaal zo laat binnen te komen?' zei professor Hogg enigszins boos, toen Alice voor haar stond.

Alice schokschouderde. 'Ik kwam niet te laat.' Ze liet haar blik glijden over de kleurloze kleding van de professor: een grijze blouse, zwarte kokerrok en zwarte instappers. Saaie kleren, hoewel de professor wel een aardig mens was, maar met die kleding aan --- een streng karakter uitstraalde. Alice keek weer de professor aan waarin het gezicht een kleine neus en een hoog voorhoofd te zien waren. Het donkere haar droeg ze

kort en ze had een afschuwelijke hoornen bril op haar neus gezet.

‘Ik ben de laatste tijd zo aan het piekeren, over mijn toekomst. Met mijn vader kan ik er niet over praten, dus loop ik langs de rivier de *Swan* voor ik naar college ga. Maar vandaag ben ik naar het Park gegaan om daar van de natuur te genieten.’ Wat een halve leugen was, maar het kon haar niets schelen.

‘O. En wat zou je dan na je examen willen doen?’

Weer haalde ze haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. In ieder geval wil ik geen leraar worden. Misschien ga ik wel een boek schrijven.’

‘Mmm. Je scripties zijn in ieder geval goed.’ De professor viel even stil. ‘Zal ik een goed woordje voor je doen bij je vader?’

Alice keek haar verschrikt aan. ‘Mijn vader?’

‘Ja. Vanavond. Dan heb ik tijd om een woordje met hem te wisselen.’

‘Vanavond?’ Tijdens het avondeten? Maar wat moest ze voor haar klaarmaken? Professor Hogg at geen vlees. Iedereen op de universiteit wist dat de professor een gezondheidsfanaat was. Een vegetarische pizza was het enige alternatief wat ze kon bedenken.

‘Goed dan. U bent om zeven uur welkom en kan dan een hapje met ons mee-eten. Ziet u, mijn vader is een drukbezet man. Onder het eten heeft hij wel tijd om met u te praten.’

Professor Hogg zuchtte. ‘Alice, als je laat blijft komen of je aandacht niet bij de les kan houden, zal je waarschijnlijk niet voor je examen kunnen slagen.’

Alice gaf geen antwoord.

‘Ik zal er om zeven uur zijn. Ik weet je huis wel te vinden.’

Alice draaide zich om, liep de trap op, de hal in, met haar gedachten bij haar vader. Wat zou ze hem moeten vertellen? Dat Maggie Hogg vanavond hem wilde spreken? Maar het probleem was, dat hij hield niet van gezelschap hield. Na de dood van haar moeder verkoos hij zijn eigen gezelschap. Maggie Hogg was echter een intelligente vrouw. Hij zou met haar van gedachten kunnen wisselen. Maar als de professor hem vertelde dat ze wel eens voor een dichte deur stond, zou hij teleurgesteld zijn. Ze had hem nooit verteld dat ze voor ze naar college ging, eerst langs de oever van de rivier de *Swan* wandelde als ze haar hoofd wilde leegmaken. Al dat gepieker over wat ze later zou willen doen, maakte haar zo moe. Als haar moeder nog in leven zou zijn, zou ze vermoedelijk tegen haar zeggen zich daar niet al te druk over te maken. Helaas was haar moeder er niet meer, en haar vader wilde niet naar haar luisteren. Alice blies haar adem uit, en liep het gebouw uit.

In de bus ging ze achterin zitten en staarde somber uit het raam, met haar gedachten nog steeds bij haar vader. Hij kon best wat hulp bij het onderzoek gebruiken. Een moord oplossen, dat had ze nooit eerder gedaan, hoewel ze ervan overtuigd was dat alles te leren valt, ook het oplossen van een moord, of in ieder geval weten hoe de vork in de steel zat.

Toen de trein in Subiaco stopte, stapte ze uit, liep regelrecht naar de supermarkt die zich op de hoek van de straat bevond en vond in de schappen de vegetarische pizza's. 'Thuis legde ze het eten in de koelkast en liep haar vaders kantoor binnen.

Maar hij zat niet achter zijn bureau. Ze liep de huiskamer in. Ook daar zat hij niet. Liep de achtertuin in en zag hem naar de bodembedekkers staren die nu in bloei stonden.

'Pap—' begon ze aarzelend.

Sam draaide zich om. 'O. Je bent eindelijk thuis.'

'Professor Hogg komt vanavond met ons mee-eten.'

'Hij trok zijn wenkbrauw op. 'En waarom is dat?'

‘Omdat ik,’ ze zweeg even. ‘Dat vertelt ze jou wel.’

Sam schudde zijn hoofd. ‘Waarom maak je je opleiding niet gewoon af?’

‘Daar wil professor Hogg het ook over hebben.’

‘Hoe laat komt ze?’

‘Zeven uur.’

‘Wat eten we?’

‘Vegetarische pizza. De professor eet geen vlees.’

‘En krijgen we er salade bij?’

De salade? Die was ze totaal vergeten. ‘Ik loop wel even naar de supermarkt,’ zei ze en ging meteen het huis uit.

Met stevige passen liep ze naar Coles, stond even later bij de groenteafdeling, pakte er een salade uit en hoorde opeens iemand haar naam roepen. Ze draaide zich om en keek in het gezicht van Patrick Swanson die grijnzend voor haar stond.

Alice fronste het voorhoofd. ‘Achtervolg je me soms?’

De grijns verdween. ‘Natuurlijk niet. Er is hier een computerwinkel waar ik software heb gekocht. En toen besloot ik wat eten te kopen.’

Alice keek hem strak aan. Ze geloofde er geen woord van.

‘Ik heb haast.’ Ze liep naar de kassa en dan naar de uitgang.

‘Zie ik je donderdagmorgen nog?’ riep Patrick haar na.

Ze schudde van ja en haastte zich naar huis.

Het was tegen zessen, toen ze de keuken in liep, zette de salade en de pizza’s in de koelkast, dekte de tafel en ging in de huiskamer zitten. Om wat om handen te hebben, pakte ze een boek uit de boekenkast en begon te lezen. Een halfuur later liep ze de keuken in, pakte de pizza’s uit de koelkast, zette die in de oven en deed het apparaat aan, waarna ze de salade in een kom deed. Ze vergat bijna de glazen, pakte ze uit de vitrinekast,

zette ze op tafel, en ging weer in de huiskamer zitten lezen. Ze was zo verdiept in het boek dat ze schrok toen de deurbel plotseling ging, en deed open.

‘Hallo Alice,’ zei de professor met een glimlach rond haar mond.

Alice keek haar van top tot teen aan. Ze had een jurk met bloemmotief aan, droeg zwarte, lage schoenen en had haar bril thuisgelaten. Waarom had ze niet iets vlots uit de kast getrokken? vroeg Alice zich af. Haar moeder had nooit een bloemetjesjurk gedragen.

‘Komt u verder,’ zei ze stijfjes.

De professor volgde haar de huiskamer in waar Sam in zijn favoriete stoel de krant zat te lezen. Toen hij de professor zag staan, stond hij meteen op en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Sam Gulrey, Alice’ vader.’

‘En ik ben Maggie Hogg. Alices professor.’

Sam keek in haar gezicht. Ze was a knappe vrouw van in de veertig. Toen dacht hij opeens aan Agnes. Agnes was onderwijzer van beroep en deze vrouw een professor. Agnes was zo totaal anders dan deze vrouw. Agnes was de liefde van zijn leven. Agnes zou hij nooit vergeten. Maar nu stond hij opeens tegenover deze vrouw en was hij verrast.

Sam en Maggie staarden elkaar aan, zwegen.

‘Zullen we aan tafel gaan?’ zei Alice, om de stilte te doorbreken.

Ze liep de huiskamer uit, de woonkeuken in. Maggie Hogg volgde haar op de voet, evenals Sam.

Alice deed de ovendeur open en schrok, maar zette het eten toch op tafel.

‘Sorry, dat de randen wat verkleurd zijn. Als je het eraf snijdt, kun je de rest nog eten.’

Maggie Hogg plooidde haar gezicht en zei met zachte stem: ‘Geef niet, hoor. En de keuken uitlopen, terwijl het eten in de oven staat, dat doe ik ook weleens.’

Alice zuchtte van opluchting, en ging zitten.

Sam schudde zijn hoofd, sneed de pizza in segmenten en keek vervolgens de professor aan. ‘Begin maar met eten.’

Maggie Hogg nam een punt en hapte in de pizza. Na een paar happen legde ze het stukje neer en keek ze Sam aan. ‘Ik wil het graag over je dochter hebben.’

Sam keek zijn dochter onderzoekend aan. ‘Wat heeft ze gedaan?’

‘Alice is goed in tekenen, maar volgens haar professor zit het er niet in dat ze ooit een professionele kunstenaar wordt. En dat weet zij ook. Dus loopt ze voor ze naar college gaat langs de rivier de *Swan* om over haar toekomst na te denken—’

‘Dat is niet waar,’ zei Alice enigszins boos. ‘Ik hou van kunst, maar schilder worden, of daarin lesgeven, dat zie ik niet zitten.’

Sam trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat heeft dit te betekenen, langs de rivier de *Swan* lopen?’

‘Ik wil alleen maar mijn hoofd leegmaken,’ zei Alice zachtjes, en ze liet haar schouders zakken.

Sam sloot even zijn ogen. ‘Ik leg elke cent opzij en jij gaat gewoon een uurtje langs de oever van de rivier wandelen voor je naar college gaat?’

‘Sorry dan,’ zei Alice kleintjes.

Maggie keek van de een naar de ander. ‘Ik heb een idee. Er is een vacature op Swan View Senior High School. Een tijdelijke functie voor slechts drie maanden. Als Alice akkoord gaat, zal ik haar bij de directeur aanbevelen. Zo kan ze erachter komen of ze het lesgeven leuk vindt.’ Ze keek Alice aan. ‘Wat denk je?’

‘Hm. Geen slecht idee,’ gromde Sam.

‘M-m-maar,’ stamelde Alice, ze was er helemaal niet blij mee.

‘Geen gemaar,’ blafte Sam. ‘Accepteer gewoon het aanbod.’

‘Dus is het okay?’ vroeg de professor aan Alice.

‘Ja,’ zei Alice na lang aarzelen. Ze had geen keus. Of toch wel? Het enige goede punt hieraan was, dat het dode meisje op die school had gezeten. Misschien konden de leerlingen haar wat meer over het meisje vertellen. Op die manier kon ze haar vader bij het onderzoek helpen en hem tegelijkertijd laten zien dat ook zij een speurdersneus had. En heel misschien kon ze haar vader helpen bij het vinden van haar moeders moordenaar.

‘Dus als de directeur je wil aannemen, accepteer je dan die baan?’ vroeg Maggie Hogg, nadat ze klaar waren met eten. ‘Het is maar voor drie maanden, hoor.’

Alice schrok op. Ze zat met haar gedachten even ergens anders.

‘Natuurlijk.’ Ze stond op. ‘Ik ga koffie zetten.’

In de keuken zette ze verse koffie. Even later kwam ze de huiskamer in waar Sam en Maggie Hogg inmiddels zaten, met een schaalje koekjes en bood de professor en haar vader een biscuitje aan. Liep dan de keuken weer in en kwam twee tellen later met de koffie.

Sam nam een slok, legde het kopje neer en keek zijn dochter streng aan. ‘Met een diploma kan je veel verder komen. Dat begrijp je toch?’ Hij keek Maggie Hogg aan. ‘Ik heb in Amerika Engels gestudeerd, maar ben uiteindelijk bij de politie terechtgekomen. Mijn vader was ook professor en hij vond het werk leuk. Ik werk nu als privédetective, heel wat anders, maar wel interessanter en ook boeiender—’

Sam praatte en praatte en toen hij eindelijk was uitgepraat, zei Maggie Hogg: ‘Het valt me wel eens zwaar, dat lesgeven.’ En terwijl ze dit zei, wierp ze een blik op Alice. ‘Omdat ik van lezen hou, ben ik literatuur gaan studeren. Dickens, Mark Twain en Jane Austen zijn een van mijn favoriete schrijvers. Verhalen uit het verleden boeien me. De wereld van toen was zo heel anders dan onze moderne tijd met haar computertechnieken. Maar ik hou ook van koken, dat is mijn hobby. Pastaschotels en rijstgerechten met veel chilipepers erin, daar ben ik dol op.’

Alice keek haar met grote ogen aan. Maggie Hogg en chilipepers, dat had ze niet van haar verwacht.

‘Ik kan het jullie van harte aanbevelen,’ ging de professor verder. ‘Chili’s zijn nogal scherp, maar het verlaagd wel je slechte cholesterol—’

Maggie Hogg begon nu over de universiteit te praten en over de vele alternatieve winkeltjes en restaurants, die de stad rijk was. Tegen tien stond ze op. ‘Ik moet maar eens gaan.’

‘Leuk kennis met je te hebben gemaakt,’ zei Sam, terwijl zijn ogen glommen en hij haar een hand gaf. Hij begeleidde haar zelfs naar de voordeur en zei, voor ze naar buiten stapte: ‘Ik hoop je nog eens te ontmoeten.’ Sloot dan de deur, liep weer de huiskamer in en ging zitten. Vervolgens keek hij zijn dochter aan. ‘Je hebt me nooit over de professor verteld en dat je vaak langs de rivier wandelde.’

‘Ze denkt dat ik prima voor de klas kan staan. Nee — mij niet gezien.’ Alice begon opeens te huilen. ‘Ik mis mam nog steeds. Kon ik maar die vreselijke gebeurtenis achter me later en verder met mijn leven gaan. Als mams moordenaar nu zou worden gepakt, dan zal ik eindelijk zielenrust krijgen.’

Sam stond op, liep naar Alice toe en plaatste een hand op de arm die op de armleuning rustte.

‘Als ik voor de klas ga,’ zei Alice door haar tranen heen, ‘zal ik aan haar dood herinnerd worden.’

Sam vouwde zijn armen en was even stil.

‘Okay, als jij dat zo ervaart. Maar Swan View Senior High School kan voor jou een uitdaging zijn. Bovendien, als je daar voor de klas gaat staan, zou je misschien wat meer te weten kunnen komen over wie de vrienden van dat meisje waren.’

Alice droogde de tranen met de rug van haar hand. ‘Wil je dat ik je ga helpen, ik bedoel met het onderzoek?’

Sam knikte. ‘Je bent niet gelukkig. Ik zie je graag gelukkig.’

‘Ook met het onderzoek naar mams moordenaar?’

‘Ja.’

‘Bedankt, pap.’

Alice stond op. ‘Ik ga naar bed. Ik ben moe. En ik beloof je voortaan op tijd op college te zullen komen. Ik heb trouwens iemand in Kings Park ontmoet. Hij heet Patrick Swanson. Donderdagmorgen zie ik hem weer. Hij studeert rechten, misschien kan hij ons wel bij het onderzoek helpen.’

Sam keek in zijn dochters betraande ogen.

‘Blij dat je me dat vertelt. Als je denkt dat hij okay is, neem hem dan in vertrouwen, vertel hem over onze plannen, want hulp kunnen wij goed gebruiken.’

‘Ik zal het hem vragen, voorzicht natuurlijk. Nacht pap.’

‘Slaap ze, Possum.’

Sam ging weer in de stoel zitten en dacht aan zijn dochter. Al die jaren had ze om haar moeder getreurd. Ze moest zich heel eenzaam hebben gevoeld. Die jongeman die ze in het Park had ontmoet, zou haar misschien uit haar isolement kunnen halen. Hijzelf kan haar helaas niet helpen, want hij heeft het te druk met geld verdienen, te druk om zelfs aan rouwen te denken. Als Alice hem bij het onderzoek zou kunnen helpen, zou dat haar pijn kunnen verzachten. Tien jaren waren voorbijgegaan, tien lange jaren. Misschien kan hij nu eindelijk

de moordenaar van zijn vrouw te pakken krijgen. De politie had destijds niet veel moeite gedaan om de dader te pakken. Was er misschien een lek in het systeem? Ging het om politiek? Een racistisch motief misschien? Of was er wat anders aan de hand? Was iemand van de politie bij de zaak betrokken? Allemaal vragen waarop hij geen antwoord wist.

Maar hij zou het onderzoeken, dat was hij zijn dochter verschuldigd.

Drie

Alice lag die nacht lang wakker. Er spookten allerlei gedachten door haar hoofd: Patrick, professor Hogg, haar moeder. Tegen drieën viel ze eindelijk in slaap, en toen droomde ze weer over haar moeder, over de moord die nog steeds niet was opgelost.

De volgende morgen werd ze rond acht uur wakker. De wekker had wel om zeven uur gerinkeld, maar ze had het niet gehoord. Ze was te laat opgestaan. Vlug kleedde ze zich aan en liep de trap af, de keuken in, waar de tafel al gedekt was en het ontbijt op tafel stond. Ze ging zitten, at snel haar ontbijt op en dronk van de thee. Liep dan naar haar vaders kamer, waar hij achter het bureau zat.

‘Pap, ik ga maar.’

Ze wilde net weglopen, toen ze haar vader hoorde grommen: ‘Wel op tijd voor college komen, hoor.’

‘Ik ben eigenlijk al een beetje laat,’ liet ze hem weten, en liep vlug het huis uit, de straat op.

Op de campus liep ze snel het hoofdgebouw in, de trappen op, de collegezaal in, en ging achterin zitten. Ze probeerde haar aandacht bij het onderwerp te houden. Maar het lukte haar niet. Ze dacht aan het vermoorde meisje, en dat niet alleen. Het vooruitzicht om voor de klas te moeten staan, stond haar erg tegen, hoewel het ook een positieve kant had. Want dan zou ze wat meer over het vermoorde meisje te weten komen. Over haar vrienden, als ze die tenminste had. Of wie haar vijanden waren. Het beste was om zo snel mogelijk te beginnen. Dan had ze nog de meeste kans om iets over het meisje te weten te komen.

Voor ze er erg in had, was het college-uur voorbij. Ze stond op, liep de gang in en kwam professor Hogg tegen.

‘Alice, ik heb met de directeur van de school gesproken. En hij beloofde me over een week terug te zullen bellen,’ zei de professor. Ze zweeg een ogenblik. ‘Je vader ziet er eenzaam en bedroefd uit. Hoe komt dat?’

Alice kreeg een brok in haar keel. ‘Mijn moeder is tien jaar geleden overleden. Hij is er nog steeds kapot van, en ik trouwens ook.’

De professor trok een bedenkelijk gezicht. ‘Het spijt me. Dat wist ik niet.’

Ze zweeg weer. ‘Als ik iets voor je kan doen—’

Alice gaf geen antwoord.

‘Geef me je telefoonnummer maar.’

Ze pakte haar notitieblok, schreef het telefoonnummer, scheurde het blaadje eruit en gaf het aan de professor.

‘Zodra ik wat van hem hoor, bel ik je op,’ zei de professor.

De professor liep weg. Alice volgde haar met de ogen, tot ze in een kamer verdween. Ze liep de trappen af en ging in een collegezaal zitten. En dacht aan de professor. Maggie Hogg was een pragmatisch mens. We gaan allemaal een keertje dood, zei ze eens tijdens de les, toen ze het over een schrijver had die nogal gek op de vrouwtjes was en die gonorroe had opgelopen en eraan was overleden. Maggie was een eerlijk mens. Als ze tegen je zei dat je ergens goed in was, dan was dat ook zo. En dat ze haar voor drie maanden voor de klas wilde laten staan, was geen slecht idee. Misschien vond ze het vak wel leuk. Zoals haar moeder voor de klas had gestaan en het leuk had gevonden. Maar nu was ze dood, vermoord. Omdat ze half Aboriginal was? Ze wilde het niet geloven. De meeste mensen waren tegen haar moeder altijd vriendelijk geweest. En de meesten waren ook tegen haar vriendelijk. Ofschoon ze er meer als een Italiaan, Griek of wat dan ook uitzag; met haar bruine lange haren en olijfkleurige huid. Degenen die niet vriendelijk tegen haar waren, wel, die liet ze maar links liggen.